КРИК

I

У просторах крик тривожний мій
Загрузає в теміні байдужій
І несу я в самоті гіркій
Мрії, перепалені на жужіль.

Всі за шати сіпають: – Кажи ж!
Напувай нас вірою, ждемо ми.
Очі наші повні суму й сліз,
І шляхи навколо невідомі:
– Глянь, як кволий опадає гнів,
Марні крила в поросі волочить,
Крови струм у жилах зледенів,
Набухати ярістю не хоче;

– Ти його роздмухай, розогни,
Не дозволь утишитись ні разу,
З веж накликуй, вчи здійсняти сни,
Недосяжність досяжну показуй.

– Визначай, наказуй, пророкуй,
Конструюй призначення і міти
І в алеях бронзових статуй
Нам героїв і святих різьби ти!

II

Так, уста заціплюючи, вір,
Інших клич, і сам себе накликуй,

Кидай вірш зім’ятий на папір,
Кожен – клапоть вирваного крику.

Так щодня: в одчайнім вирі гри
Не затиснуть розпачі долоні,
Вічний голос, як наказ: твори!
Брязкай міддю, строф загнуздуй коні

І, надхненням захлиснутий, слів
З дна душі випльовуй чорну рану, –
Може десь на перехрестях днів
Ти й зустрінеш слави дівку п’яну…

Ну, і що ж? Однакі будуть дні
(Тільки мармур, а не простий камінь),
Знов: твори! Ще важчий біль надхнінь,
Горла стиск і в далеч крик без тями…